

Barer. Man ser jo en Mængde Skibe lægge til paa forskjellige Steder i Havnen og søge ind i Kanalerne, hvorfra meget svære og rumholdige Barer blive transporterede til den sjællandske Jernbane og videre. De Udgifter, der foranlediges ved, at Barerne først skulle læses paa Bogn og fjøres paa Bogn og derefter skulle læses af Bogn paa Banegaarden, ville blive besparede, naar et af de omhandlede Foretagender kommer i Stand, men de ville blive besparede paa en forlig Maade, naar Baneanlægget under Nr. 2 kommer i Stand, idet det vil være meget let og simpelt at føre et Spor fra den projekterede Dampfærgehavn til de Lastepladier, der ligge paa Veien indtil Tolldboden, saaledes som jeg har tilladt mig at foreslaa i Vædringsforslaget til § 1 Nr. 2. Der vil formentlig ikke være Vanskeligheder ved at anlægge et saadant Spor, idet den største Del af Grunden tilhører Kommunen, og de Private, som ere Eiere af Grunde derude, ville have stor Fordel af et saadant Spor og derfor ogsaa kunne ventes at ville vise Imødekommen overfor Anlægget. Det eneste Forhold, som ikke er mig klart, er Krigsministeriets Forhold til et saadant Jernbanespor, forsaavidt det vil komme til at gaa over Grunde, som tilhøre dette Ministerium; men det vil naturligvis være Indenrigsministerens Sag at skaffe sig Kundskab derom, forinden han meddeler Koncessionen, og naar Krigsministeriet meddeler sit Samtykke til Anlægget, eller de Forhindringer, som maatte vise sig, blive overvundne, hvad jeg ikke tvivler om let vil kunne ske, saa vil Sporet let kunne føres lige til Tolldboden, og derved vil, efter at vi nu engang ere komne ind paa at udvide Havnen imod Nord i Stedet for imod Syd (Afskydelse af Luren), Noget, som jeg tvivler om er rigtig, men som nu engang er givet — hele den i Begreb med at udvilde sig staaende Del af Kjøbenhavns Havn komme i umiddelbar Forbindelse med den sjællandske Jernbane, og altsaa ville alle de fornævnte Omkostninger, som nu koste saa mange Penge, kunne ophøre, og den store Mængde Kjøbmand, som daglig have betydelig Udgift ved dette Forhold, ville slippe derfor, naar saaledes Jernbanen ganske umiddelbart kommer dertil. Som sagt, jeg tror — uagtet jeg vistnok for en ringe Del har personlig Interesse af det Spørgsmaal, som der her er Tale om, — dog at maatte anføre de væsentligste Grunde, som have bevæget mig til at interessere mig derfor, og at fremhæve dette, som jeg tror, ogsaa set fra et almindeligt Standpunkt, vil gjøre, at dette Foretagende ikke er saa u hensigtsmæssigt. For Øvrigt maa jeg ogsaa fremhæve, at her forlanges kun en Tilladelse til en Dampfærgeforbindelse; det er Noget, man egentlig ikke skulde spørge om; thi Enhver har da Lov til at seile, hvor han vil; der søges egentlig kun Koncession til at lægge et Spor; der kræves ikke nogen som helst Udgift fra Statens Side, det er tværtimod klart, at det er

en Fordel for det Almene, som her vil opnaas. Naar jeg, her i det sidste Dieblit har stillet et Vædringsforslag, saa skulde jeg ganske vist ikke have gjort det, naar jeg ikke havde troet, at dette Vædringsforslag kunde finde Sympathi baade hos Udvalget og tillige hos den ærede Minister. Jeg skal derfor for Dieblittet ikke med et eneste Ord nærmere udtale mig om dette Forslag; det stilles kun i den simple Form, at Regjeringen eventuelt skal kunne give Tilladelse til at føre Sporet til Kjøbenhavns Havn. — Jeg beklager, at jeg ikke var tilstede ved Begyndelsen af Forhandlingerne, saa at jeg ikke fik fuldstændig hørt de Udtalelser, der kom fra et æret Medlem fra Kjøbenhavn (Afskydelse af Luren); jeg sigter til nogle af de Udtalelser, der kom fra et andet æret Medlem (Wille), jeg husker ikke i dette Dieblit Tallet paa hans Kred; det var, da det ærede Medlem dvælede ved Indfødsretten. Hvis jeg ikke feiler, mente det ærede Medlem, at det var urigtigt at frasalbe Fordringen om Indfødsret. Jeg tilstaar, at jeg tror, at dette Spørgsmaal her er i dette Dieblit aldeles uden praktisk Betydning. Naar jeg derfor et Dieblit vil dvæle derved, saa er det kun for at gjøre en almindelig Betragtning gjældende, ikke for at gjøre Noget gjældende, som er af praktisk Betydning med Hensyn til, hvad her foreligger, i alt Fald ikke i de Forhold, som i Dieblittet ere mig bekendte. Jeg deler ikke det ærede Medlems Opfattelse. Jeg vil indrømme, at jeg er saa hæf-terst, at hele Indfødsretten staar for mig som en temmelig forældet Institution, som en Institution, der maaske kan have været meget rigtig paa den Tid, da den blev givet, men som i ethvert Fald ikke stemmer med Nutidens Forhold, og som heller ikke finder sit Tilsvarende — i alt Fald saaledes som den foreligger hos os — i andre Staters Lovgivninger. Men navnlig synes det mig høist besynderligt, at man vil opstille saadanne Fordringer om Indfødsret ved Foretagender af denne Art. Ved almindelige private Foretagender forlanger man ikke Indfødsret; der forlanges jo ikke Indfødsret, for at en Mand kan ernære sig her, og ved større private Aktieforetagender forlanges i Almindelighed heller ikke Indfødsret (Afskydelse af Rosod), man er i alt Fald i vor Næringslovgivning temmelig liberal i denne Henseende; men nu ses det ikke, hvorfor saadanne større Foretagender som disse her i nogen væsentlig Grad skulle stilles forskjellig fra andre private Foretagender. Alligevel forstaar jeg nok de Betragtninger — uagtet jeg ikke deler dem — som have gjort sig gjældende ved visse meget store Foretagender her i Landet; men jeg kan dog ikke Andet end fremhæve, at naar Spørgsmaalet navnlig er om saadanne Foretagender som dette, hvor det gjælder om Forbindelsen mellem to Lande, saa vilde det, at begge Lande vilde opstille slige Fordringer om Indfødsret, være det Samme som at umuliggjøre hele Foretagendet. Naar der er Spørgsmaal om